

SLAVICA SARKOTIĆ: Svatko mora pronaći svoj recept za ispunjen život u starosti

20.10.2023.

Marketing

TEKST SE NASTAVLJA NAKON OGLASA

MAMA JOJ UMRLA OD RAKA U 56. GODINI, USLIJEDIO ŠOK: Kad je došla kod doktora, čula je još goru vijest...

ROK JE DO 22. STUDENOG, POŽURITE! Luda vijest proširila se Hrvatskom: 'Javite nam se što prije...'

Sponsored by Midas

Slavica Sarkotić rođena je u Vukojevcu Donjem, ruralnom naselju u Turopolju. Po struci je bacc. med. lab. diagn. te je cijeli svoj radni vijek provela u Općoj bolnici „Dr.Ivo Pedišić“ u Sisku, veći dio na mjestu **glavne inženjerke Odjela za patologiju i citologiju.** Od rujna 2013. je u mirovini.

Piše i objavljuje od djetinjstva, no u mirovini koristi svaki trenutak za razne aktivnosti. Nedavno je izdala i svoju novu knjigu „Djevojčica s tajnom“.

Sa Slavicom Sarkotić razgovarali smo o njenom „receptu“ za ispunjeni život u mirovini.

Sisak.info: Kako provodite svakodnevnicu? Kako izgleda jedan Vaš običan dan?

Slavica Sarkotić: Svakodnevica. Postoji ona jedna stara izreka o tome kako je svatko kovač svoje sreće. Ne bih se posve složila, ne mislim da pojedinac može utjecati na toliko stvari u svome životu koliko bi želio, ali ipak, ponešto u svom životu može promijeniti i u poznim godinama kako bi si olakšao život.

Postoji i ona Schopenhauerova da čovjek igra, a sudbina miješa karte.

I u tome ima puno istine.

Starost ima i svojih prednosti. Jer odradili smo većinu svojih životnih zadataka i možemo se okrenuti sebi. Nekim starim ljudima nedostaje društvo, a neki nisu usamljeni čak ni onda kad su sami. Različiti smo.

Početak rujna navršilo se deset godina otkako sam s mjesta glavne inženjerke Odjela za patologiju i citologiju sisačke bolnice "Dr. Ivo Pedišić" otišla u mirovinu, i ni jednog dana, ni jednog sata nisam osjetila prazninu niti dosadu. Dosada je nešto što ni inače ne priznajem.

Čovjek si uvijek može naći nešto što će ga okupirati i u čemu će naći zadovoljstvo, naravno, dok je fizički a posebno psihički barem donekle zdrav.

Voljela sam svoj posao, ali mi ni u jednom trenutku ne nedostaje.

Prošla sam u životu i dosta teških trenutaka, zahvalna sam što su iza mene i radujem se svakom novom danu.

Ja sam pronašla smisao svog života u obitelji i pisanju.

Iako sam s mužem i djecom dvadeset godina živjela i 42 radila u Sisku, sada već više desetljeća uživam u ladanjskom načinu života u našoj kući u mom rodnom Turopolju, u Vukojevcu.

Djeca već imaju odraslu djecu i svoje živote, a suprug i ja brinemo o kućnim ljubimcima, koji nam pružaju puno ljubavi i radosti. Ja puno pišem i čitam po 200 stranica gotovo svaki dan. Radujemo se kad nam dođu djeca i unuci i kad se obitelj okupi.

Gledam televizijske serije koje nisam imala vremena gledati dok sam radila jer nam je putovanje na posao i s posla oduzimalo dosta vremena. Sada to nadoknađujem. Ima još toliko stvari koje me zanimaju. Pratim sport, gotovo sve sportske događaje, iako se nikada nisam aktivno bavila sportom.

Dan mi je prekratak za sve ono što bih željela napraviti.

Donedavno sam puno vrtlarila i sadila drveće i mislim da je to jedan od najljepših poslova na svijetu. Nema ništa ljepše nego kad čovjek posadi drvo ili cvijet i onda ruku umrljanih zemljom sjedne u dvorište i promatra rezultat svog rada.

Međutim, otprije godinu, dvije, osjećam posljedice dugogodišnjeg sjedenja za mikroskopom, ali i genetskog nasljeđa. Imam problema s kralježnicom, kukovima i koljenima, krećem se već nekoliko mjeseci uz pomoć štaka, pijem dosta lijekova. Međutim, ne odustajem od onoga što volim. Čitati i pisati mogu i sjedečki, a cvijeće sam svela na onoliko biljaka koliko mogu održavati.

Pomažu mi i djeca kad stignu, iako ne žive s nama, kći je u Sisku, a sin u Berlinu.

Suprug i ja ujutro popijemo čaj i kavu, pojedemo svježije pecivo iz obližnje trgovine, a onda ako je lijepo vrijeme malo sjedimo u dvorištu i pravimo planove. Da, pravimo planove, iako je njemu 76 a meni 72. I dan začas prođe. Suprug voli kuhati, ja volim pospremati, iako sam i to sada smanjila. Odemo na neki kulturni događaj, recital, koncert ili predstavu, ali sada samo na mjesta koja su blizu.

Čovjek se mora pomiriti s ograničenjima koja donosi starost.

Sisak.info: Živite u ruralnom području. Primjećuje li se da je sve manje ljudi, da je sve manje ljudi moguće vidjeti na ulicama općenito?

Slavica Sarkotić: Ja svoju kuću i imanje odmila zovem ladanje. Ruralno mi zvuči nekako grubo. Inače, oduvijek sam smatrala da provincija postoji samo u glavama ljudi. Još kao dijete, u obitelji koja je živjela na selu i puno radila, ali u kojoj se i puno čitalo shvatila sam da čitajući mogu biti povezana s cijelim svijetom. I u vrijeme bez tehničkih novotarija kojima obiluje današnja svakodnevica.

Da, primjećujem da ima manje ljudi, nažalost i sve manje djece se rađa u našoj sredini.

Ladanjski život ima svoje prednosti ali i mane. Prednost je mir koji se rijetko može naći u gradu a mana je to što čovjek mora imati auto kako bi došao bilo kamo, u trgovinu ili do grada. Nama je blizu i Zagreb i Sisak, na dvadesetak kilometara, ali kako nismo na glavnoj cesti auto nam je neophodan. Srećom pa suprug vozi, ja ne.

Meni to što nema puno ljudi oko mene ne smeta, oduvijek sam voljela mir svoje sobe, iako volim porazgovarati s ljudima o temama koje su nam zajedničke. Suprug je više društven tip i ponekad mi spočitne da mi je zavidan „što sam sama sebi dovoljna“. To je istina, sve dotle dok znam da su svi moji dobro, inače kao majka i baka uvijek brinem.

Sisak.info: Postoji li u Vašem području gdje živite nekih društvenih sadržaja?

Slavica Sarkotić: U mom mjestu malo je kulturnih sadržaja. Postoji IFG Tamburica i Udruga žena u čijem je osnivanju davnih sedamdesetih sudjelovala i moja majka, postoji i Udruga umirovljenika, ali ja se držim po strani. Pratim, podržavam, ali nisam uključena. Meni ovako odgovara.

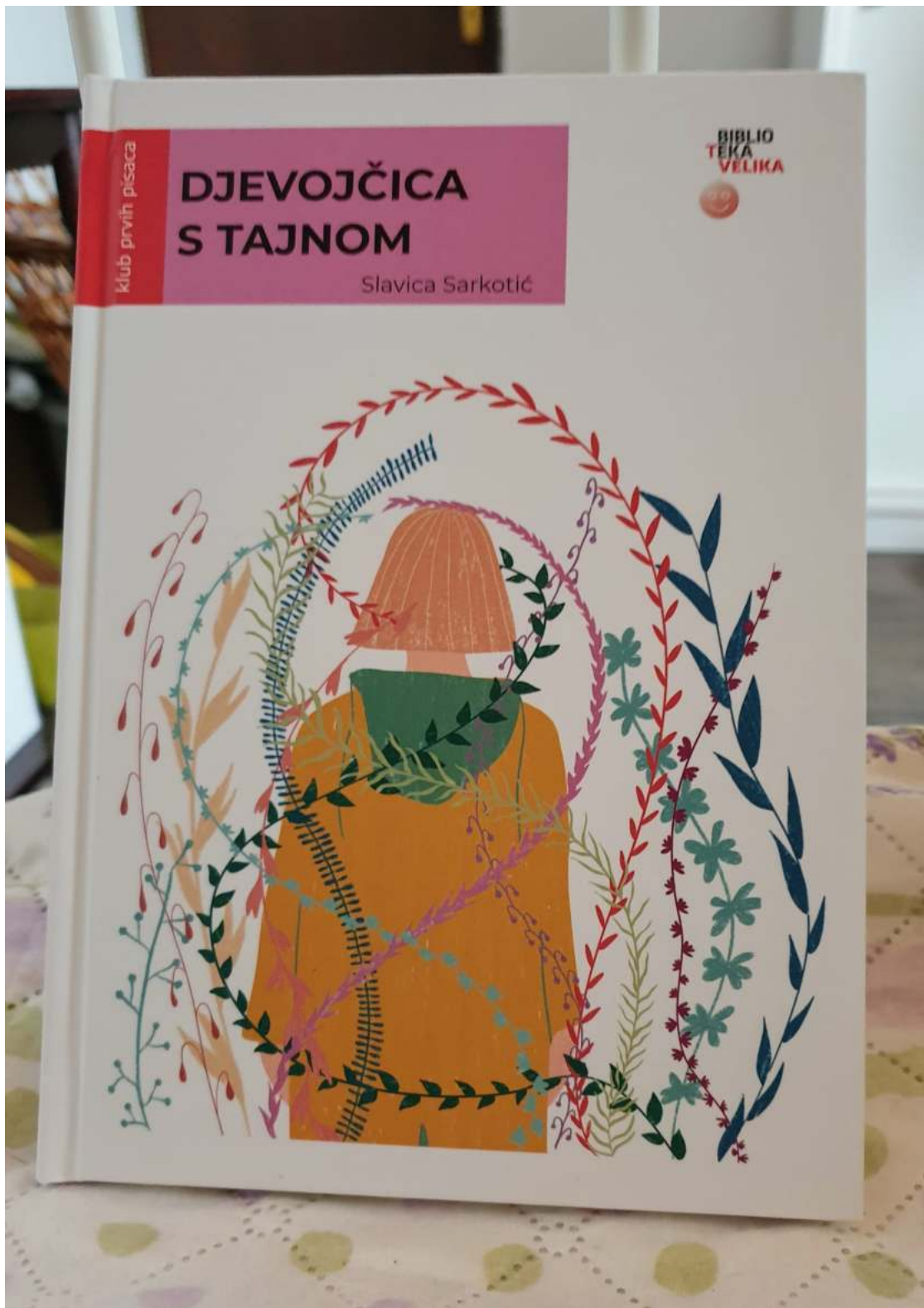
Ali zato u općinskom središtu u Lekeniku ima dosta zanimljivih događanja, meni posebno bliskih susreta u lekeničkoj Knjižnici i Društvenom domu gdje je u sklopu projekta EU i brojnih udruga iz naše zemlje ove godine aktualna „Putujuća knjiga bijelog lopoča“ čiji je osnovni cilj bio afirmiranje navike čitanja u malim sredinama. U sklopu tog projekta održano je dosta kulturnih događanja gdje sam više puta bila gošća, na čemu zahvaljujem gospođi Snježani Pokorny, nedavno ravnateljici knjižnice u Lekeniku.

Sisak.info: Vi, čini mi se, sami stvarati sebi sadržaj, vrlo ste aktivni i na društvenim mrežama i inače? Koji su motivi takvog Vašeg djelovanja?

Slavica Sarkotić: Točno je da sam sama kreator svoje svakodnevice. Budući da sam po vokaciji pjesnikinja, pisac, pišem od malih nogu, iz tiska mi ovih dana izlaze dvije knjige, jedna zbirka poezije u nakladi „Biakove“ iz Zagreba i jedan roman za djecu i mlade čija je tema prilično aktualna, radi se naime o priči djevojčice koja nakon potresa živi u Sisku u kontejnerskom naselju. Ta knjiga izašla je u nakladi Hrvatskog društva književnika za djecu i mlade, a financijski je potpomognuta od Ministarstva kulture i Grada Zagreba.

Inače sam i članica DHK, Ogranak sisačko-moslavački. Na društvenim mrežama družim se s ljudima sličnih sklonosti i ponekad objavim poneku pjesmu.

Sisak.info: Kroz razgovore s vršnjacima imate li dojam da postoji neka ograničenja u njihovom životu, a na koje oni ne mogu utjecati? Ili je sve to zapravo do pojedinca, njegova stava i slično?

Slavica Sarkotić: Društvene mreže su pokazatelj otuđenosti i osamljenosti u našem društvu, i to ne samo kod starih ljudi. Čovjek se začudi kad vidi koliko se mladih ljudi traži u životu. U zadnje vrijeme sve više. Kao da gube kompas što mi je jako žao. Jer, konačno, svijet ostaje na mladim ljudima.

Evo jedne zanimljive anegdote. Bila sam jednom u društvu uspješne mlade žene i razgovarale smo i o problemima starosti. Kad sam joj rekla da uskoro idem na tri recitala, na dodjelu dvije književne nagrade i da će moja uglazbljena pjesma biti izvedena na krapinskom festivalu, ta uspješna mlada žena me je pogledala i sa smiješkom rekla, pa vi imate društveni život bogatiji od mog.

Na društvenim mrežama često se prikazuje iskrivljena stvarnost, neki se nastoje prikazati u idealnom svjetlu, ali ima dosta ljudi koji su iskreni i mogu reći da sam na fejsu srela neke dragocjene ljude koje inače nikada ne bih upoznala.

Ponekad se doduše „upecam“ u neku bespotrebnu raspravu i pomislim maknuti se s fejsa, ali opet, ponavljam, ima toliko duhom bogatih ljudi koji me opet vrata na društvene mreže. Doduše, svoju sam prisutnost na fejsu u zadnje vrijeme dosta smanjila i više se okrenula čitanju i pisanju.

I na kraju: ne bih željela da ovo što sam napisala ispadne kao neki recept kako treba živjeti u starosti. To je samo moj put. Svatko mora pronaći svoj recept za ispunjen život u starosti. Važno je pronaći nešto što u čovjeku održava ono što Francuzi zovu „Joie de vivre“, životnu radost, poteškoćama usprkos.

Postoji toliko toga što drugi ljudi znaju, a ja ne znam tako dobro ili uopće ne znam. To su uglavnom praktične stvari koje rado prepuštam drugima. Svatko je za nešto stvoren, svačiji je život vrijedan.

Osobno sam o starenju i životu uopće puno naučila od svojih roditelja i starijih članova obitelji i to je najvrednija popudbina svakom čovjeku za život. Nastojala sam tako odgajati i svoju djecu, da budu empatični, tolerantni i da poštuju različitosti.

Poznajem ljude koji su se i u starosti ostvarili.

Predivno je slikati, pjevati, svirati, plesti, šivati, baviti se sportom ili bilo kojom drugom aktivnošću koja donosi mir i opuštanje. Ja sam sa 68 godina posjetila Australiju. Kći me odvela u posjet rodbini. Nikad nisam mislila da ću tako daleko putovati. Sin me odvede u Berlin, odem sestri u Viroviticu, ustvari ona dođe po mene. Suprug i ja se međusobno podupiremo i zajednički odupiremo problemima koje donosi starost.

Budućnost postoji. I za nas stare. Sve dok ima dana ima i nade.

„Igra se ne može osvojiti. Igra se jednostavno mora igrati.

Zato igram sve dok ima dana.

Tražeci svoje Polje.“

iz filma „Legenda o Baggeru Vanceu

Slavica Sarkotić

FOTO: Osobna arhiva Slavice Sarkotić

Autor: D. Prerad

Dozvoljeno prenošenje sadržaja uz objavu izvora i autora.

(Članak je napisan uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama – Poticanje kvalitetnog novinarstva 2023.)

Autor: **dpreradus**

20.10.2023.

 [Postavke privatnosti i kolačića](#)

Upravlja Google. Usklađeno s IAB-ovim TCF-om. ID CMP-a: 300